

Kære børn og kære kvinder

Hjertelig velkommen til det 3. Storketræf i træk. Måske er der ved at blive dannet en tradition siden Nanna og Karens søns for 3 ½ år siden, spurgte hans mødre: ”Hvorfor har jeg ingen far? Og hvem er ham der Hr. Stork egentligt?

StorkKlinik er blevet til lidt flere siden sidst. Jeg vil derfor gerne præsentere 2 dygtige medarbejdere, der har været på klinikken flere år, og som nu fra 1. Januar i år deler et større ledelses ansvar med hinanden:

Christina Kirkegård, der med stor ros har løftet opgaven som direktør med alt hvad det indebærer af ansvar og personaleledelse. Og

Julie Molin, der er ledende jordemoder og faglig chef for udvikling og kvalitetssikring af klinikken.

Og her har I nogle af vores børn: Mikkel, Andreas, Sigurd, flere? og Oskar.

Det at være politisk anarkist og aktivist som jeg har været, er én ting. Så det er vidunderligt at se at her er 2 dygtige kvinder, der i den grad kan dét med at lede og styre en klinik. En klinik der nu har 12 engagerede og glade medarbejdere.

De 3 vigtigste formål med dette arrangement er

For det 1. At fejre mangfoldigheden i fht at en familie kan se ud på mange måder og alligevel være en HELT RIGTIG FAMILIE

Det 2. Formål er at vi som forældre i nogle særlige og nyskabende familieformer har mulighed for at netværke. Det lyder så fint. Men jeg tror det er vigtigt at vi får mulighed for at snakke sammen og knytte bånd på kryds og tværs. Derfor ligger der også papir og kuglepenne på alle borde, så I kan udveksle adresser osv. Hvis I er nogle stykker, der ønsker en mere organiseret gruppe og gerne vil have flere med, kan StorkKlinik hjælpe videre med det. Det ligger der også nogle papirer om på jeres borde.

Og det 3. formål og det er nok det formål der står mit hjerte nærmest: Jeg vil gerne at børnene får mulighed for at mærke og se hvor mange andre dejlige børn, der lever lige som os, med 1 eller 2 mødre og uden at have en far eller en mand i familien, som andre børn nogen gange har.

Hvis vi på denne dag kan få lov til at være med til, som en lille brik i et meget større puslespil, at give børnene en følelse af **historie**, så er formålet nået.

Historien om en far findes ikke på samme måde hos vores børn som hos andre. Næsten alle børnene her i dag, har det til fælles, at de ikke har en far, og er blevet skabt ved hjælp af en sæddonor. Halvdelen af den biologiske og genetiske historie, vil for altid være ukendt for vores børn. Sådan er det.

Men historien om børnenes skabelse er jo alligevel i den grad nærværende. Det er historien om alle de tanker, følelser og overvejelser der gik forud for at vi som kommende mødre tog beslutningen

om insemination. Historien om den sunde skepsis og tvivlen. Og siden den endelige afklaring. Det er den historie vi på StorkKlinik har opfordret jer til at skrive ned og gemme, så barnet evt kan læse historien senere. Hvis det får lyst en dag...

Børnenes **historie** er også historien om klinikken som inseminationen foregik på. En klinik der har udviklet sig i takt med de tilbagemeldinger, vi har været så glade for at få fra alle jer. En klinik der nu er flyttet til mere lys og luft på Nørre Søgade. I må meget gerne komme og se StorkKlinik, hvis I har lyst. Omgivelserne er blevet bedre, men det er de samme billeder på væggene, den samme stemning, samme nitrogentanke med sædceller. Det er endda de samme inseminationsbrikse som børnene her i salen engang blev lavet på.

Barnets **historie** er også historien om hvordan det følte for jer at komme og blive insemineret på StorkKlinik. Og hvordan det foregik.

Og netop **vores** børn, er en del af historien om en tid hvor folketinget havde brug for at lære at lukke øjnene op, for at se at man sagtens kan være en RIGTIG FAMILIE på rigtig mange forskellige måder. Hvordan skulle politikerne kunne se det, hvis ikke mange af jer havde sagt ja til at deltage i aviser og fjernsyn og meget mere?

Jeg vil vove at påstå et lige præcis tilstedeværelsen vores børn, er en del af grunden til at loven nu er blevet lavet om. På den måde, mener jeg, vores børn har været med til at skrive samfund**historie**. Det vil de forhåbentlig være stolet af engang... Når de er blevet lidt ældre.

Til Børnene:

Det ikke at have en far er jo ret konkret. Han er der bare ikke. Mens den der sæddonor og de der sædceller som vi snakker så meget om, nok kan føles lidt abstrakte, når man er mellem 3 og 7 år. Sæddonoren kan vi jo ikke vise jer. Han er ukendt for altid. Også for os på klinikken. Det eneste vi ved er at sæddonoren er en sund og rask mand, der har været så sød og venlig at give nogle af sine sædceller til en sædbank, som vi så har kunnet købe. Vi har haft sædcellerne i nogle store frysetanke, klar til den dag jeres mødre kom og sagde: Vi vil gerne have et barn. Nu.

Sædcellerne, som er dem børn bl. a. bliver lavet af, er så bitte, bitte små at man faktisk ikke kan se dem bare med øjnene. Men I kan se dem i mikroskopet sammen med Julie lidt senere i dag. Det kan være rigtig sjovt at se de små sædceller svømme omkring, klar til at finde et æg, hvis de kom ind i en kvindes mave.

Til Storketræffet sidste år, var vi så kede af at det ikke blev til noget at få taget et fællesbillede af alle børnene, der har en lille del af deres skabelses historie til fælles. Det **skal** lykkes i år. Hvis I har lyst kan I bestille billedet hos fotografen bagefter. I kan også se det på vores hjemmeside om nogle dage.

Og så slutter vi af med Cirkus. Tatiana, min gamle veninde fra bla. Kvindehøjskolen og kvindehuset, har taget sin familie og sit Cirkus med hertil. Jeg glæder mig meget til et gensyn med Cirkus Panik.

Tak for at I kom og tak for jeres opmærksomhed. Jeg håber vi vil få en meget dejlig dag alle sammen.